

چند روزی که بخوابم هفت محله تعطیل میشود مردم ، دسته دسته باید بعبادتسم بیایند تا بهبود نیابم ، دکتر بیچاره معذب است تلفن پشت سرهم که چه خبر است؟ آقا حالش بد است ای مشدی حسن مخارجم خیلی زیاد است انصاف بده آیا دکتر مجانی ببالینم می آید ؟ در چهار برادران هشت خواهر خوشگل و رعنا بدون دوا و حکیم هفتایشان مردند و یکی ماند برای اینکه پول نداشتند ، پول هر که ندارد باید بمیرد پولدار میتواند گوشه کنارش را جمع کند تو چهل سال است فتق داری و باکست نشد مال من شش دفعه بخیه خورد باز ، باز شد زنت ، خواهرت ، بچه در گولشان ، میتواند بجارگاری کنند ولی زنم (اقدس الملوک) پیاده نمیتواند ببازار برود بچهات ماشاء الله گاو نر و گوساله را میتواند براند ولی بچه من گرفتار گریه و سگ و عروسک است زالوی مفت و مجانی اگر بیای زنت در مزرعه بچسبد باز هم شکوه خواهی داشت ؟ زالو خودش طبیب و دواست خلاصه اینکه اگر مهبای ندادن قرضت هستی بدانم فرزندی بجای خود محفوظ ، اجاره ات را فسخ خواهم کرد کد خدا خودش خاطر خواه گشتگاه توسط بجای هشتاد قوتی ، صد قوتی حاضر است اجاره کند

اروای پیله مفتخور و جانه هسه دختـــــر
 من کاری کونم کاری کونم صحرای محشـــــر
 حاکم دانی بی مشـــــورت من نوخوره آب
 فردا نوکونسی شکوه بیگی ظالمـــــه ارباب
 اوشکلا دینی نقســـــره عصا ترمـــــه قبایسه
 جنت آشیـــــان موفخور الاعیان می بابایـــــه
 از خاقان مفســـــور داریمی القاب و بنجـــــاق
 بالفظ مبارک بابایه گفتـــــی قرمســـــاق
 می اسمه واستی رسمـــــه واستی گفتاره واستی
 پانصد تو مونه خار کونمه هه کاره واستی
 تا رعیتـــــه لختی نوخوره می مال و حالـــــه
 فردا نوگویـــــه اربابه مال خوشانا جلالـــــه
 او روزا خودا پیسش ناوره حرمت آییـــــات
 کار کردن خر خوردن یابو بگوویه لات
 وای از او روزانسی که توتی حقا بدانسی
 از سربایی پیسش و فلک خطا نخوانسی
 تا من بگویم پخ بزنی می چک و چانـــــه
 دازه امـــــره برجینی می بی بیشته جانـــــه
 هه دستا که سینـــــه نهی امـــــروز به اطفـــــار
 می خرخره فردا بیگیـــــره دخشـــــاره دیفار
 تا من بگویم ویشتایمه بگوئسی بخور زهـــــر
 اون داز و اونم جنگل و اون هیمه و آن شهـــــر

بارواح مفتخور بزرگ و به جان همین دخترم قسم
 گاری با تو خواهم کرد که آن سرش ناپیچدا
 البته میدانی که حاکم وقت بی مشورتم آب نمیخورد
 فردا از من شکوه نکنی و بگوئی اربابم ظالم است
 آن عکس را می بینی که قبای ترمه پوشیده و عصای نقره در دست دارد
 جنت مکان مفتخورالاعیان پدر بزرگ من است
 از خاقان مغفور دارای لقب و بنجاق هستیم
 که با زبان مبارکشان به بابام قرمساق گفت
 برای اسم و رسم و باحترام گفتارم
 حاضرم پانصد تومان برای همین کارکنار بگذارم
 تا رعیت لخت و عور نتواند مال اربابش را بخورد
 و فردا بگوید مال ارباب بما حلال است
 آنروز را خداوند بحرمت آیات پیش نیاورد
 که افراد لات و لوت بگویند کار کردن خر خوردن یا بو
 وای بر آن روزی که تو حقت را تشخیص بدهی
 و از سرپیش بیائی و خط فلک را نخوانی
 تا من پنج بگویم بزنی زیر گوشم
 و با داس ، تن برشته ام را ریز ریز کنی
 همین دستی را که امروزه به ادا و اصول به سینه میگذاری
 فردا خرخره ام را بگیرد و به دیوار بفشارد
 تا من بگویم گرسنه ام بگوئی زهرمار بخورد
 آن داس و آن جنگل و آنهم هیزم و آن شهر

هو ساعتہ من سکتہ کونم جانہ می اقسدس
 چون موفت بوخوردم نتانم کارابشم پس
 یارب بحق حرمت ریش حاجسی قاضسی
 مجلس نکشہ نقشہ تقسیم اراضسی
 افراشته هر قدر خدایا کہ زنه جوش
 هو قدر دبد تو گیلسه مردانه چوم و گوش

پردہ دوم

به به چی عجب می جان آمدی حسن جان
 با کفش بیا قالسی جهندم ترا قربسان
 بسم الله بفرما بوشو موبل فنسره سر
 چاقه تی دماغ؟ خوبی خوشی چی خبر آترم
 اقدس . بوشو تاید بوگو مرغنا سرابینسه
 فی الفور ایزه میوه ایسزه شیرینی بیهینسه
 می شدی برارجان تی عمو خسته به زای جان
 او شربت نارنجه بوشو بار ایتنا فنجان
 اوبسته که وانبسته فسادن واکونسه تی مار
 از هوچائی عطری هو مربا عموره بار
 جغلان ساقیدی؟ بعله - خدا شکر هزار بار
 چکه نوکونه تی گا به گاچه تکی تلمبار؟
 تی کولدوم ورزا چطوره؟ خوب ایسا؟ ساقه؟
 - دور از جناب ارباب ماشالا چله و چاقه

همان ساعت است که بجان اقدس سگته خواهم کرد
 چونکه مفت خورده‌ام نمیتوانم دنبال کار بروم
 خدایا بحق حرمت ریش حاجی قاضی
 در مجلس شورا موضوع تقسیم اراضی مطرح نشود
 این افراشته هر قدر که جوش میزند
 همان اندازه تو چشم و گوش گیله‌مردان را بیند

پرده دوم

به به . چه عجب آقا مشدی حسن جان عزیز من
 با کفش بیا تو ، قالی فدای سرت ، قربانت بروم
 بسم الله ، بفرما ، روی مبل فنری بنشین
 دماغت چاق است ؟ خوبی ، خوشی ، چی خبرها
 اقدس . برو به دایه بگو مرغ را سر ببرد
 فوراً " برود بازار قدری میوه و شیرینی بخرد
 برادرم مشدی حسن جان عمویت خسته است بچه جان
 برو یک شربت نارنج برایش بیاور
 آن بسته‌ای را که هنوز باز نشده بده مادرت بازش کند
 از همان چائی عطری و همان مربا برای عمویت بیاور
 بچه‌ها خوبند ؟ - بله - خدا را هزار بار شکر
 تلعبار و جای گاوت چکمه نمیکنند ؟
 آن گاو نردم کوتاهت چطور است ؟ خوب مانده ؟ سالم است
 - دور از جناب ارباب ماشاءالله چاق و چله است

تی خوشگل فندق چی کونه؟ - آخر شعبان
 خو عمسرا بدا اربابسه - آخ می جان سگ جان
 - حیوانه چی بو؟ - خوفتی و خوردی ایلا پرده
 - اوخه نوا گفتن می دیل از غصه اومسرده
 بی مروت و بیرحم خاستی ایچی نوشتن
 تا من می حکیم باورم واسی میره گفتن
 خب مشدی برار باز تی نعازه خوانی؟ - البست
 تی شک دو و سه و چهاره دانی؟ - البست
 مردن که دانی حقه خدا حق عرصات حـق
 هم نکیره هم منکر و هم پرته صـلات حق
 تو شیعه و من شیعه اما هر دو براریم
 هم قبله شریکیم پدر کشتگی ناریم
 اون حرف او دنیا برسهایم به هسه دنیسا
 بر حقه هم امنیه و هم ثبت و هم اجسرا
 سرنیزه که بر حقه زره پوش که حقه
 سرهنگ و سه تا قپه اونسی دوش که حقه
 سرباز وظیفسه تی پسریا تسی براره
 حقه فو داره پسرا به سرهنگه اشاره
 پایتخت که بر حقه وزیرالوزرا حـق
 هم تخت کیسان تاج کیسان جقه شـاق
 تی سرگی بجان می خانم مرگ تی کسرا
 ناحقه شیمه مسلک و تی حزب و تی شورا

سگ خوشگلت (فندق) چه میکنی ————— ؟
 - عمرش را در آخر ماه شعبان به آریاب داد - آه سگ عزیزم
 چه اش بود ؟ - میخورد و میخوابید و لاغر شده بود
 - آخ نگو نگو دلم از غصه ضعف گردد
 ای بی مروت و بی رحم . میخواستی دو کلمه بمن بنویسی
 تا من دکترا را برای معالجه اش می آوردم
 خوب برادر . هنوز نمازت را میخوانی ؟ - البته
 شک میان دو سه و چهار را میدانی ؟ - البته
 مردن را که میدانی حق است . خدا حق است و عرصات حق
 نگیر و منگ ————— و پل صراط هم حق
 تو شیعیهای منجم شیعهام ، ما هر دو برادریم
 آن حرف آن دنیا رسیدیم باین دنیا
 امنیه و ثبت و اجرا که همه شان حقند
 سرنیزه و قبه پوش هم که حقند
 سرهنگ و سه قبه بر دوشش که حق است
 سرباز و وظیفه هم که پسر یا برادرت است
 با اشاره سرهنگ میتواند برای پدر آتش بگشاید
 پایتخت که برحق است و رئیس الوزرا حق
 تخت و تاج و جقه شاه که برحق است
 بسرت قسم بجان خانم و مرگ کیسرای من
 مسلک و حزب و شورایتان هم ناحقند

ناحقه تی فریساد و تی افغان و تی زاری
 ناحقه تی بدبختی و لختی تی ننداری
 ناحق تو مرا فاش و فلاکت دهی لک لک
 می چشم درون فاندری گی دوز پدرسک؟
 ارباب جانکا کودیلسه امرا تو گوئی دوز
 پس آنهمه بنچاق و قباله تی کونه گوز
 الان سه چهار سالسه تیره پاک او تراستی
 از کالی نیمه بدترا بوم من راستی راستی
 اروای پيله مفتخور و جانانه می دختـر
 تی دامن لوشه گیرسه صحرای محشر
 کم بار خدایا تی چورتی روخانه آب
 رنج از گيله مرد و اونی جغلان و اونی گساب
 من طبق قباله میسه خفتیم میسه خوردیم
 ایچه دیـرا بوستی شوئیم امنیه آوردیم
 ره حزب چیه مزب چیه مشدی حسن جان
 آزاتی خائسی گب بسزن ارباب ترا قربان
 من جنگل احزابم و می حزب قشنگه
 حزب همه جور آش و شتور گاب پلنگه
 هم لختی و سختی دره هم حاجی پیلسه ارباب
 آب بند سفیدرو هویه ایسا هم خان میسراب
 هم مرغ ایسا هم خوتکا هم پیچا هم شال
 لابد که شغال مرغنه وکیل و ابسه امسال

فریاد و افغان و زاری تـــــــو
 بدبختی و لختی و نداریت همه ناحقند
 ناحق! تو بمن مرتب فحش و دشنام میدهی
 بچشم من نگاه میکنی و بمن دزد پدرسگ میگوئی؟
 با کدام دل به ارباب عزیز دزد میگوئی
 پس آنها قباله و بنجاق، حکم صدای ماتحت را دارد؟
 الان سه چهار سال است یکسره منحرف شده‌ای
 آیا براستی من از گالبی هم بدتر شدم
 ارواح مفتخور بزرگ و بجان دخترم قسم
 که گوشه دامن را در صحرای محشر خواهم گرفت
 میگویم خداوند از زمین گاشته شده است، آب رودخانه‌ات
 زحمت گیله مرد و بچه‌ها و گاو
 من بر طبق قباله ام می خفتم و میخوردم
 کمی که دیر میشد میرفتم امنیه می‌آوردم
 حزب و عزب چیست مشدی حسن جان
 آزادی میخواهی حرف بزن ارباب بقربانست
 من حزب جنگلم حزبم قشنگ است
 حزب همه جور آش و شترگاو پلنگ است
 هم لختی و سوخته در آن عضویت دارد هم حاجی ارباب بزرگ
 هم آب بند سفیدرود در آنجا هست هم خان میراب
 هم مرغ در آنجا است هم خوتکه هم گربه هم شغال
 لابد که شغال باید امسال وکیل مرغها شود

هم لات ماشین شور دره هم حاجی گساراج دار
 اروایه حاجی حزب نگو شله قلمکار
 عدلیه و نظمیه و امنیه آمسه دس
 تی نامه بدفتـر بزن ای مشدی فلانکس
 کبلائی جماعت که نجیب النجبایه
 دنبال نوکونه خلخالی کوردانه ادایه
 یارب بحق حرمت ریش حاجی درویش
 گیلان درون وقعه تبریز نایه پیـش
 تقسیم اراضی نوکونی جان می دختـر
 من تی چموش بندا گیرم فردای محشر
 تقسیم اراضی ببه تریاک خورمه مسن
 می خون دکفه ناحق و نابود تی گـردن
 ارباب تی رویه بنازم ، رو نیه ، چرمه
 ای مار بزنه تی توکا ، چی چرب و چی گرمه
 تی اوستا می شاگرده ، تی فند می چموش بنس
 با موخته کلاچم بوشو ای چاچول چلمند
 ای دفعه ده نه کل فادمه نه خورمه گـول
 تاء شیر ناره تی کلک و پلتیک و بامبول
 از مرگ مرا ترسانمی اروای تـمی بابا
 لختی گیله مردم مرا از سرگ چی پروا
 ا دوز و کلک لشته نشا پاکاره کـاره
 جنگل نیه خوکه کله یه خوکه گوماره

هم لات ماشین شود در آن است هم حاجی گاراژدار
 ارواح حاجی ، نگو حزب بلکه بگو آش شده قلمکار
 دادگستری و شهربانی و ژاندارمری در دست ماست
 برو در آنجا اسم نویسی کنن ای شهدی فلا نکس
 جماعت کربلائی که نجیب‌التجیبها هستند
 پیروی از ادای کردهای خلخال نمی‌کنند
 خدایا بحرمت ریش حاجی درویشش
 در گیلان واقعه تبریز پیش نیاید
 چنانچه بخواهید تقسیم اراضی کنید بجان دخترم
 که فردای محشر بند چموش را خواهم گرفت
 با تقسیم اراضی من حتما "تریاک خواهم خورد
 خون من ناحق و ناروا بگردنت خواهد افتاد
 - ارباب بنام برویت ، رو نیست - چرم است
 مار بدهنت بزند چه زبان چرب و گدازم داری
 استاد شاگرد من است فنت بند چموشم است
 من کلاغ آموزش دیده‌ام بسروای حقه احمق
 این دفعه نه دیگر سواری بتو میدهم نه گولت رامیخورم
 دوز و کلک و بامبول و سیاست درمن موثر نخواهد شد
 مرا از مرگ می‌ترساننی ارواح اجسادت
 گیله‌مرد لخت را از مری پروا نیست
 این دوز و کلکها کار پاکار لشته‌نشا است
 جنگل نیست جایگاه و گمار خوکها است

مرحوم کوچیک خان و حاجی ممدلی زاده
 اسمال خان و اسمال خان و میرزا قلی زاده
 حشمت روده دکتر کنه و اهلله انی وارث
 میراب ببه شمر و سنان خولی و حارث
 اون میرزا یه دستوره که تو دزد قورمساق
 سر وقت رعیت بیشی با مرغانه داغ؟
 امروز چه تو مرغانه فردا چه من ایسکت
 امروز شیمسه نوبته فردا آسه نوبت
 امروز تو امنیه دهی فیت کوشی آدم
 فردا چه کنی سگ کوشی و خوک کوشی موسم؟
 فردایه کی تی پلفه جانه آبه کونم من
 فردا چکله زیر تی پیوریکا سوجانم من

پرده سوم

راه ماکاته دوزده قلی کشک بادمجان
 ره مستی حسن کوره پیچا تف به ته وجدان
 تو دین داری وجدان داری؟ نه اقدس جانگی
 حب الوطن ایمان داری؟ نه اقدس جانگی
 تو یاغی ای بازی کنی با هستی مردم
 یاغی که ناره شاخ، نازه دوم و ناره سوم
 ان اوی دفا تی انقلابه سال مکافات
 ولوا و الم شنگه د گادی در دیهات

مرحوم کوچک خان و حاجی محمد علی زاده
 اسماعیل خان و دسال خان و میرزا قلی زاده
 حشمت رود را دکتر احداث کرد و میگذارد
 میرابش شمر و ستان و خولی و حصارث شوند
 آن دستور میرزاست که تپو دزد قرمساق
 سر وقت رعیت بروی با تخم مرغ داغ؟
 امروز از تو تخم مرغ داغ و فردا از من سه پایسه
 امروز نوبت شماست فردا نوبت ما
 امروز تو امنیت را تحریک میکنی آدم میکشی
 فردا که وقت سگ و خوک کشی است چه خواهی کرد؟
 فرداست که تن چاق و گندهات را آب خواهم کرد
 فرداست که زیر چکله پدرت را خواهم سوزانید
 پرده سوم

ای . ماگاته دزد قلی کشی با دنجان
 ای مشدی حسن گربه بی چشم و روتف به وجدانت
 تو دین داری؟ وجدان داری؟ بگو جان اقدس
 ایمان وطن دوستی داری؟ بگو به جان اقدس
 تو یاغی هستی که با هستی مردم بازی میکنی
 یاغی که شاخ و دم و ستم ندارد
 این مکافات آن سال
 انقلاب
 که ولوا و الم شنگه در دهات انداختی

تی بالسه دبستی آله پارچه ترا یاده؟
 تی چکمه تی باشلق تی یاپونچی ترا یاده؟
 کورد و اوروس کون نشور و یولداش و قسارداش
 پا دنگ زن و گاریچی و نوبین و نوب تساش
 مسجد خوس و سنگ خور و پوستان بوجوسته
 سپه بریده بند سلیمان ردا بوسته
 هر بی سرو پائی که کودی خو پیریکا قار
 زرتی بوئی سرکرده سیصدتا تفنگ دار
 حیدر عمواغلی پيله شیطان ترا یاده؟
 اوچرمة کولا قرمز تومان ترا یاده؟
 خاطر آوری با لخن جورسنگه عمارت
 او نطق و او غوغا او میتینگ و او حرارت؟
 خاطر آوری گفتیدی ارباب و ابمیره
 الان که جمرده و ابمیره و ابمیره
 خاطر آوری گفتیدی هی هی گیله مردان
 دازه امره ویرجینید اربابه هم الان
 گردوزیدی امروز اشان موشه سولاخه
 فردایه که بیرون آوره راب خو شاخه
 یک عده کناره مچ و یک عده میان خور
 رنج از تو برنج از تو پس ارباب خو پیره گور
 ارباب چیه گاب کهنه قباله بچرسته
 الان سه هزار ساله که دوشتاندره بسته

آن پارچه قرمزی را که بیازویت می بستنی یادت است؟
 چکمه و باشلق و یا پونچی یادت است؟
 کرد و روس و کون نشور و یولدش و قسارداش
 پادنگ زن و گاریچی و نوبین ساز و نوبین تراش
 مسجد خواب و سنگ خور و پستان دریسه
 سه پی بریده و از بند سلیمان گریخته
 هر بی سر و پائی که با پدرش قهر میگردد
 زرتی سرگرده سیمد تفنگدار میشد
 آن حیدر عمو اوغلی شیطان یادت است؟
 آن گلاه چرمی و شلوار قرمز یادت است؟
 بخاطرت می آید بالای بالکن عمارت سنگی
 آن نطق و آن غوغا و آن میتینگ و آن حرارت؟
 بخاطرت می آید که می گفتید ارباب ها باید بعیرند
 اکنون که ضعیف شده باید بعیرد و نابود شود
 بخاطر میاوری که میگفتید ای گیله مرده ها
 هم اکنون با داس ، ارباب را قطعه قطعه کنید
 امروز ، به سوراخ موش گورد و می زدند
 فرداست که حلزون ، شاخش را در می آورد
 یک عده در کنار قدم زن و یک عده میان خسور
 رنج از تو رنج از تو پس ارباب بگور پدرش
 ارباب چیست؟ گاو ، قباله کهنه را چریده است
 اکنون سه هزار سال است که دارد میدوشت ، بس است

تی لالہ پیتہ زن بوبوبو صدرہ زناکان
 تی فنگی عاشور بوبوبو رهبس زاکان
 خاطر آییہ قدارہ و ششلول والانہای
 تی شیشلول دمبہ گول و مانگول والانہای
 اوی دفعہ گیرم جاہل و نادان بی قوبیلہ
 موزر دبدہ میرزا کوچک خان بی قوبیلہ
 وقتی کہ دہ میرزا بوشو قزاق بو بو پادار
 سرنیزہ جا سرنیزہ بوشو بر سر بازار
 نو واستی بفہمی کہ خدا یار آمایہ
 آ مفتخور الاعیان خدا ، کهنہ خداہ
 اوی دفعہ چیرہ پای علم جوش زہای ہی جوش
 ای دفعہ چیرہ چمچہ جپختی گولہ چاوش
 ای دفعہ چی واستی بوبوئی قاطی تودہ
 تخفیف صدی بیستہ واسی ہی زئی رودہ
 ہر وقت کہ فنر سوستہ تی شیلان کشی وقتہ
 می زوزہ کشی وقت تی قیلان کشی وقتہ
 آب تی ریشرہ راستی آوردی بر سر پیوری
 تی پا لب گور نا بی بازم معرکہ گیری ؟
 تی زامایہ من جی نی ویزانم اجباری گیری
 ہہ بی نمکہ دس وابشہ ساطور جیوری
 دہ پایہ یا پارچہ فوزنی آرا اورا شی ؟
 دہ چاپلا زنی آٹو فاکشی ہورا ہورا گی ؟

زن خودت ، صدر زنهیا ————— شده بود
فرزند آب دماغیت عاشور رهبر بچه ها شده بود
بخاطرت می آید قداره واسلحه گمری آویزان میگرددی
در انتهای شلولت منگوله آویزان میگرددی
آن دفعه گیرم که جاهل بودی و نادان ، قبول
موزر بند میرزا کوچک خان ، قبول
وقتی که میرزا رفست و قزاق پادار شد
تو می بایست بفهمی که خداوند یار ماست
خدای مفتخور الاعیان ، خدای قدیمی است
آن دفعه بچه جهت پای علم جوش میزدی
این دفعه چرا از زیر کار در رفتی ای چاوش خوشگل
این دفعه برای چه قاطعی توده شدی
برای تخفیف صدی بیست ، هی روده درازی میگرددی
هر وقت که فنرست است موقع بهره برداری توست
وقت زوزه کشیدنم موقع قلیان کشی توست
آب به ریشت می آورد راستی که در سر پیروی
پایت لب گور بود و باز هم معرکه میگرفتی ؟
دامادت را من از نظام وظیفه فرار ندادم
این دست بی نمگم باید زیر ساطور برود
باز پارچه به چوب می بندی اینور و آنور میروی ؟
باز کف میزنی فریاد میکنی هورا هورا میگوئی ؟

بازم مثلا " آمه را گوئی مرگ به ارباب
 باز بیچاره ارباب به دهی خاک و نمک آب ؟
 ای خائن ناموس وطن بیضه اسلام
 ای خاک دو عالم بیه سر اون تی سرانجام
 ای بیوطن ای بولشویک ای اجنبی جاسوس
 می ملک سره رعیتی یا جیره خور روس ؟
 ای خاک دو عالم بته سر شیعه جماعت
 مزدک پرستی دهری نیبه تا بقیامت
 هرگز خایه بون مور ، سلیمان که نه واللله
 قطره تانه زن طعنه به عمان که نه واللله
 زیزا تانه خوگا دترانه ؟ آها یا نه ؟
 لیشه تانه خوگا دترانه ؟ آها یا نه ؟
 جاندار آقا . می عرض خلافت ؟ - نه ، صحیحه
 اون منطقیه ؟ - نه ، انی همزما تقییه
 فرمائی بشم بام . امر امر مبارک
 جاندار تی جاننا قربان تی دنبه سه چارک
 اصلا " گیله مرد تابع زوره - بله قربان
 فیل و چوکوشه نقله هوجوره - بله قربان
 صد پیسه کلاچه ایتا خوشکبه دیکه بس
 صدتا شما شورا ایتا چوب و فلکه بس
 اصلا " شماها کیسی دی ؟ چی داخله آدم .
 صدتا تی مانستن که بمیره ایتا سگ کم

باز فی المثل بما میگوئیی مرگ بسه ارباب
 باز به ارباب بیچاره خاک و آب نمک میدهی ؟
 ای خائن به ناموس وطن و بیضه اسلام
 ای خاک دو عالم بسرت ، آن سرانجامست
 ای بی وطن ، ای بولشویک ، ای جاسوس اجنبی
 تو رعیت ملک منی یا جیره خور روسی ؟
 ای خاک دو عالم بسرت جماعت شیعه
 مزدک پرستی و دهری بودن تا قیامت نمیشود
 هرگز ، مور ، سلیمان خواهد شد نه واللله
 قطره میتواند طعنه به دریای عمان بزند نه واللله
 پرنده میتواند گاو نر را هی کند ؟ آره یا نه ؟
 گوساله میتواند خوک را از مزرعه براند ؟ آره یا نه ؟
 آقای ژاندارم . آیا خلاف عرض میکنم ؟ - نه ، صحیح است
 آن منطقی است ؟ - همدامادش تقی است
 میفرمائی بروم بیار مش ، امر ، امر شماست
 قربانت بروم آقای ژاندارم ، دنبهات سه چارک باد
 اصلا " گیله مرد تابع زور است - بله قربان
 حکایت فیل و چکش است . همانطور است - بله قربان
 برای صد گلاغ پر یک چوب خشک انداختن کفایت میکند
 برای صد نفر ماجراجو یک چوب و فلکه کافی است
 اصلا " شما که هستید ؟ چی . داخل آدم .
 صدتا مثل تو اگر بمیرند ، یک سنگ کمتر

گفتیم که بایم تی سگ درگاهه عیادت
 از روی سیاست بو نسه از روی ارادت
 نیشتی فنره سر او روزان مصلحتی بو
 از من که تو اضع جه تو بی معرفتی بو
 تی دو دیگه بوجا او روزان من کرا مردیم
 ناچاری جا می غصه و می غیظنا فوردیم
 تی شونه پسی هی دل گولی زیمی من
 واگیر کودیدی می جان دختر می خورم زن
 او روزا خدا پیشناوره بساز دوباره
 می زای می جگر گوشه تیره سینی بداره
 تی عقل چی فتوا دهه مفتخورالاعیان
 دارای مدال و لقب از مرحوم خاقان
 با آنهمه اسم آنهمه رسم آنهمه شوکت
 شایسته بو لوفت بکشه از توی نکبت
 می خطه شکسته ناره ارشته میان کس
 فهمیده اشهر منسم ایچه می افسدس
 احمق تو لیاقت داری تلفن بزنی؟ نه
 تو عورزه داری رادیویا کوک بوکونی؟ نه
 تو نانی خو خایسه سراجوره سراجیره
 تو نانی وکیل وقتی کلفته بو وزیره
 کلکته و لندن ای ساعت رایه ، دانی تو؟
 آن چند ساعت واقونه امرایسه دانی تو؟

آنوقت که میگفتم بیایم بعبادت درگاه سگست
از روی سیاست بود نه از روی ارادت
آن روزها که روی مبل فنی می نشستی از روی مصلحت بود
از من فروتنی بود و از تو بی معرفتسی
از بوی دودیت آنروزها من داشتم میمردم
ناچار ، غصه و غیظم را فرو می بردم
بعد از رفتنت هی آرغ میزدم من
دختر عزیز و زن خوبم با من همراهی میکردند
خدا آنروز را پیشش نیآورد که
فرزندم ، جگرگوشه ام برایت سینی نگاه دارد
عقلت چه فتوا میدهد ؟ مفتخور الاعیان
که دارای مدال و لقب از مرحوم خاقان است
با آنهمه اسم و رسم و شان و شوکت
شایسته است از مثل تو نگبته منت بگشود ؟
خط شکسته ام در رشست منحصر به خود من است
فهمیده ، این شهر ، یکی منم یک کمی هم اقدس من
احمق . آیا تو لیاقت داری بگسی تلفن بزنی ؟ - نه
تو عرضه داری رادیو و گوک گنی ؟ - نه
تو نمیدانی خایهات سربالاست یا سرپائین
تو نمیدانی که وکیل ، وقتی گلفت شود وزیر است
از گلکته تا لندن یکساعت راه است این را میدانی ؟
با قطار چند ساعته میروند ؟ - میدانی ؟

شانگای چائی بهتره یا چائی لاجان ؟
 آلو امه شین بهتره یا مال خراسان ؟
 هر هفته می سوغاتی کرا شوندره پاتخت
 چاپاری کرا شوندره آموندره پاتخت
 هر وقت آمه حضرت اشرف آیه گیلان
 من پیش دو بوکم دنباله تا چاردهی خان
 توده چیه جنگل چیه قربان دموکرات
 می روح روان راحتسه می جانه دموکرات
 اون حربه که آه من مظلوم فقیره
 از مثل تو ضحاک و تو شداد فاگیره
 سرنیزه براق و زره پوش ماشالا
 سرهنگ و سه تا قپه انی دوش ماشالا
 پخمه حاجی خان با خو بواسیر و خو وافور
 خو سینه مدال وارگانه غمزه کونه چی جور
 صد شکر که آخر برسه حق بخو حقدار
 مشغول بکاره می اودار و می بج انبار
 بیس قوتی دو من پس نی پیرار ساله بقایا
 هیجده قوتی یکمن تی پیرار ساله بقایا
 باقی محل پارساله بیس قوتی ای من کم
 یکمن ترا پیشکش تو بیگیر بیس قوتی روهم
 سیزده قوتی هم بابت امساله غرامت
 هشتاد قوتی جمعا " تو بخیر من سلامت

چاشنی لاهیجان بهتر است یا چای شائگهای ؟
 آلوی رشت بهتر است یا آلوی خراسان ؟
 هر هفته سوغاتی‌هایم به پایتخت فرستاده میشود
 ارتباطم مرتباً با مرکز برقرار است
 هر وقت حضرت اشرف به گیلان می‌آید
 من در استقبال جلوترم قنبرخان چهاردهی دنبال من است
 توده چیست جنگل چیست قربان دموکرات
 دموکرات روح من است راحت روان من است
 حزب آن است که آه من مظلوم فقیر را
 از دست تو ضحاک و شداد بگیرد
 با سرنیزه براق و زره‌پوش ما شاء الله
 با سرهنگ و سه تا قپه روی دوشش ما شاء الله
 حاجی خان بی‌عرضه با وافور و بواسیرش
 بسینه‌اش مدالی می‌آویزد و چه جوری غمزه میکند
 صد شکر که آخر حق به حقدار رسید
 اودار و انبار برنجم بگزار افتاد
 مساوی بیست قوتی و دو من بقایای پس پیرار سال
 هیجده قوتی و یکمن بقایای پیرار سال
 باقی محل پارسال هم بیست قوتی منهای یکمن
 آن یک قوتی پیشگشت ، تو بگیر رو هم بیست قوتی
 سیزده قوتی هم بابت غرامت امسال
 جمعا " هشتاد قوتی طلب من است تو بخیر من سلامت

تی سورات چن ساله زنه سربه جهندم
 از مرغانه وکیجگا بگیر تا بابا گندم
 تی خوج داره تا خوج آوره فشکن و دشکن
 حسرت بمانستم بگوئی تی پره گور آن
 اروای تی پر جان تی زن آقــای جاندار
 شلاق چی کونه گلله فودار آقــای جاندار
 اون تودئییه خون ناره ملعــون چیره ترسی
 فرمایه قوزل یوزی و مودی چسی واپرسی
 من راضیمه سکتہ ناقص جا بیمیــرم
 ده لابد و ناچار اشانی لبه نیگیــرم
 شیش تا شمه کرتوب بکــوده نذر می اقدس
 تاباز بوبوستسه هه نه نک و هه بجارپــس
 فردا خدا ناکرده چنانچه می زبان لال
 اوضاع واگردان بوکونه مثل پیرار سال
 از من نه نشانی مانه از تونه علامت
 دیدار آمه شین دکفه روز قیامت
 ای دفعه یراق چین کونه کیش خاله اوسانه
 می کورسه کوئی لو کاره تی پیرا سوجانه
 از کونه طویلــه کونه فردا ییک دورده
 اکار واگردان داره من زنده تو مرده
 افرشته پر آدم و انسان بو بمرده
 آ جعفر کذاب جه ماری گیلسه مرده

سورسات چند ساله ات سر به جهنم میزند
از تخم مرغ و جوجه گرفته تا بلال
درخت خوجت تا بار می نشیند شکسته و خرد شده
در حسرت ماندم که بگوئی این چند تا هم سهم گور پدر ارباب
ارواح پدرت تو را بجان زنت آقای ژندارم
شلاق کافی نیست گلوله خالی کن آقای ژندارم
او توده‌ای است ملعون است خون ندارد چرا میترسی؟
موضوع اقتل المودنی قبل ان یوذی است چه میپرسی؟
من راضی هستم به عارضه سگت به میسر
دیگر از روی لابی و ناچاری با آنها هماهنگی نکنم
شش تا شمع کرتوبی اقدس هم نذر کرد
تا باز همین ننگ شد و همین بجار پس
فردا خدای نگرده زبانم لال
اوضاع، مثل پیرار سال برگردد
از من نه نشانی باقی میماند نه از تو علامتی
دیدارمان به روز قیامت می افتد
این دفعه یراق می بندد و چوب شمشاد بر میدارد
جای گدوی سوخته شده ام را خواهد گاشت و پدرت را خواهد سوزانید
طویله را یکباره از ته خواهد کند
این کار، بر گردان دارد من زنده تو مرده
پدر افراشته آدم و انسان بود که مرد
این جعفر کذاب از مادری گیله مرد است

بوگو و واگو

برار ای برار خلقه جا الامسان
نه شاپیش دکفتن نه شاپسایسان
اگر تند تن راه بیشی بیج گیدی
اگر آرام آرام بیشی گج گیدی
ایسال پهلوان بوم می سرباد دوبو
می شاخ جوانی جورا گل و ابو
می سرخه جولان سیبسا رسوا کودی
می چشمانه جا آهو پروا کودی
می راشون تورنگسا خجالت دائسی
می دیم ماهه گفتنی و ابیرون نائی
بازم خلق گفتید فلانکس بسوده
نیشه کاره دنبال خوره بیخوده

ایام زراعت

بوشوم مشغولابم ایتا کاره سر
کاراچی بوبوم کج تلمبسا ره سر
می اربابه ورزایه اشکسل زه اییم
انی ابدانی باغه کاول زه اییم
شوئیم پرچین ره اجار گیتیم
برنج بار ره چارودار گیتیم

راجع به شکایت از مردم زمان

برادر ای برادر امان از این خلق
نه میتوان پیش افتاد نه عقب ماند
اگر تند راه بروی میگویند بیج است
و اگر کند راه رفتی میگویند گنج است
سالی بود که پهلوان بودم سرم باد داشت
بالای شاخه جوانیم گل باز شده بود
سیمای سرخم سب را رسوا میکرد
از چشمان قشنگم آهو پروا داشت
راه رفتنم قرقاول را خجل میساخت
چهره روشنم بماه میگفت نباید بیرون بیایی
بازهم ، مردم میگفتند فلانی بد است
دنبال کارو زندگی نمیرود آدم بیخودی است

رفتم بیک گاری مشغول شوم
کارگر نوغان شدم مامور تلمبار شدم
به گاو نر ارباب اشکل میزدم
میرفتم برای احداث پرچین شاخه میبریدم
برای بار برنج مکاری میگرفتم

روخانه کولا توتهدار کاشتیمسی
 پیله توسه دارانه نوب تاشتیمسی
 سرا چینه باره فروختیم مییره
 می چو خا جراموئوسی دوختیم مییره
 چهار سال تمام خورد و خواب ناشتیمسی
 ز بس کار کودیم هیچ تاب ناشتیمسی
 بازم خلقه گب از می سر کم نوبو
 می اقلبه سرا ایچسه مرهم نوبو
 چی واستی گودن گب که قلق نسااره
 پیچا زایش هیچ جا که فندق نسااره

دوره فقر و درویشی

بوگفتم خوبه ایچه درویش بیم
 ایزه صاحبه هیکل و ریش بیم
 پاتاوه دبستم دکفتم سرا
 بوشوم اصفهان پیر دولت سرا
 تبرزین و کشکول و قلیان بیهیم
 ایتا جوزدان خراسان بیهیم
 خلاصه بوبوم فرقه خاکسار
 زه ایم پرسه بازار گوشه کنار
 همیشه ده می چنتایه پول دوبو
 تی دیل هرچی خواستی می کشکول دوبو

در بلندبیهای رودخانه درخت توت می‌کاشتم
از تنه درختان بزرگ توسه‌ناو می‌تراشیدم
گاه و گولش برنج را می‌فروختم
گتم جر می‌خورد خودم می‌دوختم
چهار سال آژگار خواب و خوراک نداشتم
از بس گار می‌کردم دیگر تاب و توان برایم نمانده بود
باز حرف مردم در باره من از سرم کم نمیشد
و برای دلم مرهمی بحساب نمی‌آمد
چه باید کرد حرف که مالیات و عوارض ندارد
برای زابیدن گربه که هیچ‌جا جشن فندق بازی نمی‌گیرند

گفتم چه خوب است قدری درویشی پیشه گیرم
مختصری صاحب هیگل و ریشش شوم
بند چموشم را محکم بستم و براه افتادم
رفتم اصفهان بدولت سرای پیر طریقت
تبرزین و گشکسول و قلیان خریدم
با یک جوزدان خراسانی
خلاصه اینکه به فرقه خاکسار پیوستم
و در کنار بازار پرسه می‌زدم
همیشه در چنتم پول بود
آنچه دلت می‌خواست در گشکولم وجود داشت

فقیر بوم ولی پادشاهی کودیــــــــــــــــم
 اگر چه بظاهر گدائی کودیــــــــــــــــم
 جناب نقیب حکمرانی کسودی
 زهای گیفتنی کفتر پرانی کسودی
 حشیش دوغ وحدت سر انجام نوبو
 تی جانگی جه اون بهتر ایام نوبو
 بازم ان اونا گفنی غولا بیدیــــــــــــــــن
 انی پای تا زانو چولا بیدیــــــــــــــــن

اوقات داش بازی

بگفتم خوبه بعد از این داش بیــــــــــــــــم
 تقلا کونم بلکه فراش بیــــــــــــــــم
 ایتا چاقوی کار زنجان بیــــــــــــــــم
 ایتا پستک وشال کرمان بیــــــــــــــــم
 ایجفت کفش داشتیم دهن دولچه بو
 انی پنجه گبری بوبی گولچه بو
 بنام دوگمه ایلمک می ارخالــــــــــــــــوقه
 وانام مانگوله می سر باشلــــــــــــــــوقه
 جه مه داد شکمدار زنای وارگــــــــــــــــادی
 سبیلانا دلاک فنر درگــــــــــــــــادی
 می پیش قعه یا گاه بگاه آب دائیــــــــــــــــم
 می زنجیره هر روز دوبار تاب دائیــــــــــــــــم